

Хутбаи ҷумъа

01/08/1443 Н

04/03/2022

Шайх, Доктор

Абдулмуҳсин ибни
Муҳаммад ал-Қосим

Имомхатиби Масҷиди Набавӣ

Мавзӯ

Номи Худо: Ҳафизу Нигаҳбон

Аллоҳ ҳофизу ниғаҳбони махлуқот аст

Ҳамоно ҳамаи ҳамду ситоишҳо махсуси Аллоҳи мутаол мебошанд. Ўро сипос гуфта, аз Ў ёрӣ меҷӯему талаби омӯрзишу бахшиш менамоем, аз бадиҳои нафси худ ва аъмоли ношоистаамон ба Ў паноҳ мебарем. Ҳар касеро Аллоҳ таоло ҳидоят кунад, ҳеч кас наметавонад ўро гумроҳ созад ва ҳар касеро Ў гумроҳ намояд, ҳеч ҳидоятгаре нахоҳад ёфт. Гувоҳӣ медиҳам, ки ҳеч маъбудӣ барҳаққе ба ҷуз Аллоҳи мутаол нест, яктосту ҳеч шарике надорад ва гувоҳӣ медиҳам, ки Муҳаммад (с) банда ва фиристодаи Ўст, дуруду саломи бисёру давомдор бар ў ва хонадону ёрони ў бод.

Аммо баъд :

Эй бандагони Аллоҳ, тақвои Аллоҳро он гуна ки шоистаи Ўст пеша намоед ва Ўро мууроқибу назораткунандаи амалҳои [ошқору] пинҳони худ бидонед.

Эй мусулмонон:

Аллоҳи мутаол дорои номҳои нек аст, ки дарбаргирандаи болотарину бартарин сифатҳои зоти Ў мебошанд. Номҳо ва сифатҳои Аллоҳи мутаол ҳар кадомашон роҳнамо ва баёнкунандаи ҳамдигар буда, ба андозаи фаҳму дарки ин номҳо ва сифатҳо, бандагон Аллоҳ таолоро ибодату бандагӣ менамоянд. Аз номҳои Аллоҳи мутаол, номҳои ҳастанд, ки банда бо ҳисоб кардану шумурдан ва дарки мазмуни онҳо вориди бихишт мешавад ва ҳар чизе дар коинот аз ҳаракату оромиш (беҳаракатӣ) аст, ҳамагӣ аломату

нишонаҳои номҳои ӯ мебошанд. Аллоҳ таоло мефармояд :

{اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْأَمْرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا }

«Аллоҳ таоло аст, ки ҳафт осмонро офарид ва аз замин [низ] ҳаммонанди онҳоро [офарид] ва фармони [Аллоҳ таоло] пайваста дар миёни онҳо нозил мешавад, то бидонед, ки Аллоҳ таоло бар ҳар чиз тавоност ва ин ки илми Аллоҳ таоло бар ҳама чиз ихота дорад».

Ва аз номҳое, ки ӯ зоти худро ба он номгузори карда, махлуқотро аз он бохабару огоҳ намуд, номи «**Ҳафиз**» ва «**Ҳофиз**» мебошад, ҳар ончӣ аз махлуқотро, ки ба вучуд овард, бо қудрати Худ ҳифзу ниғаҳдорӣ намуд, чунки агар ҳифозату ниғаҳбонии ӯ аз махлуқот намебуд, [ҳамагӣ] байн мерафтанду нобуд мешуданд, ҳамон гуна ки агар инояту лутфаш намебуд, низоми офариниш ҳалалдору дигаргун мегашт ва махлуқот бар ҳамдигар зулм мекарданд.

Пас, осмонҳо, замин ва ончӣ дар онҳо қарор дорад, бо амру фармони ӯ пойдору устуворанд. ӯ таоло мефармояд:

{إِنَّ اللَّهَ يُمْسِكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ أَنْ تَزُولَا وَلَئِن زَالَتَا إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِنْ بَعْدِهِ }

«Ба ростӣ, Аллоҳ таоло осмонҳо ва заминро ниғаҳ медорад, то [аз масиру мадори худ] мунҳариф нашаванд ва агар инҳироф ёбанд, пас, аз ӯ касе онҳоро нигоҳ намедорад».

Ва онҳоро ҳифозату ниғаҳдорӣ намуд, то дар муддати вучуд доштанашон пойдор монда, нобуд нагарданд, зеро ниғаҳдорӣ аз онҳо осонтарину содатарин кор барои Ўст:

{وسع كرسيه السماوات والارض ولا يؤوده حفظهما وهو العلي العظيم}

«Курсии Ў осмонҳо ва замиро дар бар гирифтааст ва ниғаҳ доштани онҳо бар Ў [сангину] душвор нест ва Ў баландмартаба [ва] бузург аст».

Ва ҳифозату ниғаҳдории Ў дарбаргирандаи ҳамаи махлуқот мебошад, чаро ки ҳеч чизе бениёз аз ҳифозати Ў ҳатто ба андозаи бастану кушодани як чашм нест :

{إن ربي على كل شيء حفيظ}

«Парвардигорам бар ҳар чизе ниғаҳбон аст». Ва ҳар ончӣ дар осмонҳо ва болои замину зери он қарор дорад, ҳамагӣ дар китобе сабт шудаанд:

{قد علمنا ما تنقص الأرض منهم وعندنا كتاب حفيظ}

«Бе тардид, зарраҳое, ки замин аз бадани онон мекоҳад, [ҳамаро] медонем; ва китобе ниғаҳбон дар ихтиёр дорем [ки ҳарчи бар онон муқаддар гашта, дар он сабт шудааст]».

Ибни Касир (р) мегӯяд: «Яъне, мо ончиро ки замин аз ҷасадҳояшон фурӯ мебарад, ҳамаро медонем ва бар мо пӯшидаю махфӣ нест, ки баданҳо аз ҳам чудо шудаанду ба кучо рафтаанд ва саранҷомашон кучо будааст?».

Ва аз ҳифозати Аллоҳ бар бандагонаш ин аст, ки бар онҳо фариштагоне пай дар пай гумошт, то онҳоро аз

пеши рӯ ва пушти сар аз офату зарарҳо бо ҳукму иродаи Аллоҳ ҳифозат кунанд:

{له معقبات من بين يديه ومن خلفه يحفظونه من أمر الله}

«Ў [Аллоҳ таоло] фариштагоне дорад, ки ҳамвора [бандаи] Ўро аз пешорӯ ва аз пушти сараш ба фармони Аллоҳ таоло ҳифз мекунад. Бе гумон, Аллоҳ таоло ҳол [ва сарнавишти накуи] ҳеч қавмеро тағйир намедиҳад, магар он ки онон он чиро, ки дар дилҳояшон доранд, дигаргун созанд».

Муҷоҳид (р) мегӯяд: «Ҳеч бандае нест, магар ин ки бар ӯ фариштае гумошта шудааст, то ӯро ҳангоми хобу бедорӣ аз ҷинҳо ва инсонҳову ҳашарот муҳофизат кунад ва ҳар кадом аз инҳо ки қасди [зарар расонидан ба] он бандаро бикунанд, фаришта ба ӯ мегӯяд : ба ақиб баргард, магар он чизе ки Худи Аллоҳ ирода бикунанд, ки [банда мубтало ва] дучори он гардад».

Ва барои бандагонаш ҳамаи аъмолашонро маҳфуз нигоҳ дошта, аз гуфторашон чизе бар Ў пӯшидаву пинҳон намемонад ва ба ҳар инсоне фариштаеро гумоштааст, то амали он бандаро сабт намуда, ҳар онҷӣ аз тоату маъсиятро ки анҷом медиҳад, ҳисоб намояд :

{إن كل نفس لما عليها حافظ}

«Ҳеч кас нест, магар ин ки ниғаҳбоне бар ӯ [гумошта шуда] аст», ва ин амалҳо дар саҳифаҳои фариштагон низ маҳфузанд:

{وإن عليكم لحافظين كراماً كاتبين يعلمون ما تفعلون}

«Ва бе гумон, ниғаҳбононе [аз фариштагон] бар шумо гуморида шудаанд. [Фариштагони] бузургворе, ки нависандагон [-и аъмоли шумо] ҳастанд. Он чиро анҷом медиҳед, медонанд [ва аъмоли неку бади шуморо сабт мекунанд]».

Ва дӯстони Аллоҳ аз паёмбарон алайҳимуссалом ва пайравонашон дорои муҳофизати махсусе ҳастанд, зеро Аллоҳи мутаол онҳоро аз шарри ҳар онҷӣ ки ба имони онҳо осеб бирасонад ва ё яқину боварашонро бо шубҳаву фитнаҳо мутазалзилу халалдор кунад, ҳифз менамояд, инчунин онҳоро аз шарри душманони инсию чинӣ дур нигоҳ медорад. Пас, ононро бар душманонашон ёрӣ дода, макру кайди душманонро аз онҳо дур мегардонад.

Ва ҳар кас амру фармонҳои илоҳиро бо пайравӣ кардан аз дастуроти Ў ва наҳйшудаҳоро бо иҷтинобу дурӣ аз онҳо тарк намуда, аз ҳадду ҳудуди илоҳӣ таҷовуз накунад, Аллоҳи мутаол дар ҳамаи ҳолатҳо бо ӯ хоҳад буд ва дар ҳар кучое, ки бошад, ӯро нусрату ёрӣ менамояд ва дини ӯро аз шубҳаҳо ва шаҳватҳо, инчунин дунёву аҳли хонаводаи ӯро эмин нигоҳ медорад, ҳамон гуна ки дини ӯро хангоми марғ низ ҳифз намуда, ӯро бар имон мемиронад, Расулulloҳ (с) фармуданд :

«**احْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظْكَ، احْفَظِ اللَّهَ تَجِدَهُ تُجَاهَكَ – أَوْ: أَمَامَكَ -**» (رواه الترمذي)

«Аллоҳро ҳифз кун, Ў низ аз ту муҳофизат хоҳад кард. Агар Аллоҳро (бо пайравии амру фармонҳояш ва дурӣ аз онҷӣ манъ кардааст) ҳифз кунӣ, Ўро дар канори худ ва ё рӯ ба рӯи худат хоҳӣ ёфт».

Ва паёмбарони илоҳӣ алайҳимуссалом низ паёмҳои Парвардигорашонро расонда, ҳамон динero барпо доштанд, ки Аллоҳи мутаол барои бандагонаш писанд карда буд ва дар ин роҳ дучори мушкилоту гирифториҳои бешуморе гаштанд ва паноҳгоҳашон дар ин гуна ҳолатҳо ҳамон Аллоҳи ниғаҳбону муҳофизаткунанда буд. Пас, ӯ онҳоро ҳифз намуда, аз ҳар гуна лағжише дар таблиғи дин эмин нигоҳ дошт, ҳамон гуна ки онҳо мавриди озору азият қарор гирифтанд ва ӯ таоло онҳоро аз шарри душманонашон ҳифз намуд.

Иброҳим алайҳиссалом дар чунон оташе андохта шуд, ки ҳар чизero дар он меандохтӣ, мебалъиду нобуд мекард, пас, ӯ ба Ҳафизу Ниғаҳбон (Аллоҳ) мутааллиқу вобаста шуд ва гуфт:

{حسبنا الله ونعم الوكيل}

«Худо моро кофиву басанда аст ва некӯ ҳимоятгар аст». Пас, Аллоҳи мутаол эшонро начот дод ва оташ барои ӯ сарду беосеб гашт.

Ва Исмоил алайҳиссаломро падараш бар замин гузошт, то ӯро ба фармони Парвардигораш қурбонӣ намояд. Пас, замоне, ки таслими фармони илоҳӣ гашта, хобро тасдиқ намуданд, Исмоил ба падараш гуфт:

{افعل ما تؤمر ستجدني إن شاء الله من الصابرين}

« [Исмоил] гуфт: «Падарҷон, он чиро ки ба ту амр шудааст анҷом бидеҳ. Иншоаллоҳ маро [дар баробари ин фармон] аз собирон хоҳӣ ёфт»

Пас, Аллоҳи муҳофизаткунанда ӯро ба ивази курбонии бузурге раҳо намуд.

Ва Ҳуд алайҳиссалом қавмашро даъват кард, аммо замоне ки аз вай рӯйгардонӣ намуда, ӯро таҳдид ба озору азият намуданд, ба Ҳофизу Ниғаҳбон паноҳ бурда, гуфт:

{فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقَدْ أَبْلَعْتُمْ مِمَّا أُرْسِلْتُ بِهِ إِلَيْكُمْ وَيَسْتَخْلِفُ رَبِّي قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوْنَهُ شَيْئًا إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ}

«Пас, агар рӯй бигардонед, [бидонед, ки] ман яқинан, он чиро, ки ба хотираш ба сӯйи шумо фиристода шудаам ба шумо расонидам ва Парвардигори ман, қавме ғайр аз шуморо қонишинатон мекунад ва шумо наметавонед ҳеч зиёне ба Ӯ бирасонед, [чароки] бе тардид, Парвардигорам бар ҳар чизе ниғаҳбон аст». Яъне, Аллоҳ маро аз шарри макр ва кайди шумо маҳфуз доштааст, то натавонед ба ман осебе бирасонед.

Ва ҳифзу паноҳи Аллоҳ аз ҳифозату ниғаҳдории башар беҳтар аст. Бародарони Юсуф ниғаҳдорӣ аз Юсуфро ба худашон нисбат доданд:

{أرسله معنا غداً يرتع ويلعب وإنا له لحافظون}

«Фардо ӯро бо мо [ба дашт] бифрифт, то [дар чаманҳо] бигардад ва бозӣ кунад ва мо ба хубӣ муроқибаш ҳастем». Пас ӯро гум карданд, вале замоне ки Яъқуб алайҳиссалом ҳифзу ниғаҳдории Юсуф ва бародарашро ба Аллоҳ нисбат дода, гуфт :

{فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ}

«Пас, Аллоҳ таоло беҳтарин ниғаҳбон аст ва ӯ

Меҳрубонтарини меҳрубонон аст». Дар натиҷа Аллоҳ аз онон ниғаҳдорӣ намуда, он дуру пеши ӯ баргардонд ва саранҷоми некӯ низ аз онҳо гашт, то ҷое, ки Юсуфро низ ниғаҳбон бар ҳукуку амволи бандагонаш қарор дод, ҳамон гуна ки Юсуф аз нафси хеш гуфт:

{إني حفيظ عليم}

«Ҳамоно ман ниғаҳбоне доно ҳастам».

Ва модари Мӯсо алайҳиссалом бо имон ба ҳифозату ниғаҳбонии ӯ, тифли ширхорро ба дарё андохт, пас, Аллоҳ аз вай муҳофизат карда, ӯро дар хонаи душманаш парваришу тарбия намуд ва ӯ алайҳиссаломро ба унвони паёмбаре азимушшаън ва улулазм баргузид.

Ва Юнус алайҳиссаломро моҳӣ балъиду ӯ дар торикиҳои шиками моҳӣ, баҳр ва шаб Парвардигори Ҳафизу Ниғаҳбонашро нидо кард:

{أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ}

«Пас, [вақте моҳӣ ӯро фурӯ бурд] дар торикиҳо нидо дод, ки: “[Парвардигоро] Ҳеҷ маъбуде [ба ҳақ] ҷуз ту нест. Ту муназзаҳӣ. Бе тардид, ман аз ситамгорон будаам». Пас, Аллоҳи мутаол ӯро аз ғаму андӯҳ раҳо намуд ва ин гуна Аллоҳ таоло мӯъминонро наҷот медиҳад, инчунин ӯ [бо муҳофизату лутфи Худованд] дар сарзамини хушқу бе обу алаф саргардон нашуд:

{فنبذناه بالعراء وهو سقيم وأنبتنا عليه شجرة من يقطين}

«Он гоҳ ӯро дар ҳоле ки [заъиф ва] бемор буд ба

сарзамини хушк [ва бегиёҳ] афкандем. Ва бар [сари] ӯ бутай каду рӯендем [то аз соя ва мевахояш баҳра гирад]».

Ва ба Сулаймон алайҳиссалом подшоҳию фармонравоии бисёр бузурге дода шуд ва Аллоҳ таоло чинҳоро мусаххару роми ӯ гардонд, то ба фармонҳои ӯ амал намуда, корҳои шигифтангезу ҳайратоваре барояш анҷом бидиҳанд, инчунин Аллоҳи мутаол \ дар баробари исёну саркашии чинҳо ва азияту озорашон ниғаҳбони ӯ буд:

{وَمِنَ الشَّيَاطِينِ مَنْ يَغُوصُونَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ ذَلِكَ وَكُنَّا لَهُمْ
حَافِظِينَ}

«Ва [низ] аз шаётин касонеро [гумоштем], ки барояш ғаввосӣ мекарданд [ва чавоҳир меоварданд] ва корҳое ғайр аз ин [низ] анҷом медоданд ва мо мууроқиби [рафтор ва теъдоди] онон будем». Ибни Касир (р) мегӯяд: «Яъне, Аллоҳи мутаол аз ин ки шайтоне аз шаётин сӯиқасд нисбат ба ӯ дошта бошад, ӯро ҳифозат хоҳад кард балки ҳамаи онҳо зери қудрати ӯ буда, касе чуръату часорати наздиқӣ ба ӯро надорад, дар ҳоле ки ӯ бар онон фармонравост, ҳар гоҳ бихоҳад онҳоро раҳо мекунад ва ҳар гоҳ бихоҳад ба зиндон меандозад».

Ва Исо алайҳиссалом, ки яҳуд дар талоши қатли ӯ ва аз байн бурдани рисолаташ буд, Аллоҳи мутаол ӯро зинда ба тарафи Худ боло бурда, ӯро аз газанду озори онҳо маҳфуз нигоҳ дошт ва ба ҷои ӯ шахсе аз душманонаш ба дор кашида шуд,

{وما قتلوه وما صلبوه ولكن شبه لهم}

«Дар ҳоле ки на ўро куштанд ва на ба дор овехтанд, вале [амр] бар онон муштабах шуд [ва мардеро, ки шабеху монанд ба Исо буд, ба дор кашиданд]».

Ва Муҳаммад (с) Паёмбари моро Аллоҳ таоло ба унвони охирин паёмбар ва хотами онон қарор дода, Худ ўхдадори муҳофизату ниғаҳбонӣ аз ў шуд:

{وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ مِنَ النَّاسِ}

«Ва Аллоҳ таоло туро аз [газанди] мардум ҳифз мекунад». Яъне туро аз макру ҳилаи онон маҳфузу эмин нигоҳ дошта, рисолати туро низ муҳофизат хоҳад кард.

Қобир (р) мегӯяд :«Бо Расули Худо (с) ба роҳ (сафар) баромадем, то ин ки ба маконе ба номи Зотурриқоъ расидем, ба дарахте соядор расидем, ки онро барои Расулуллоҳ (с) тарк намудем, дар ҳамин ҳол мушрике назди эшон омад, дар ҳоле ки шамшери ў (с) ба дарахт овозон буд ва эшон дар ҳоли истироҳат буданд, пас, шамшери Паёмбари Худоро гирифта аз ғилофаш берун кашид, сипас ба Расули ақрам (с) гуфт :Оё аз ман метарсӣ? Он ҳазрат фармуданд : «**Не**». Мушрик гуфт: Чи касе маро аз [куштани] ту бозмедорад? Паёмбар (с) фармуданд:«**Аллоҳ туро аз [расонидани газанд ба] ман бозмедорад**». Пас шахси мушрик шамшерро ба ғилоф бозгардонда, дубора овозон кард. (Муттафақун алайҳ)

Ва пайравони Расули Худо (с) ба андозаи пайравияшон аз Расулуллоҳ шомили ҳифозату посдорӣ илоҳӣ мегарданд. Ибни Қаййим мегӯяд:«Барои пайравони Паёмбари Худо (с) низ

ҳифзу муҳофизати илоҳӣ ҳаст, ононро ҳифз намуда, эмин нигоҳ медорад ва онҳоро иззату нусрату ёрӣ хоҳад кард, ба ҳамон андозае, ки аз Паёмбар пайравӣ кунанд. Пас, афроде аз онҳо барои худ [бо пайравии бештару хубтар аз Паёмбар (с)] насиби болое интиҳоб намуда, баъзеҳо низ камнасибу камбаҳра мегарданд».

Ва Қуръони карим охируну комилтарин китоб аст, ки Аллоҳ ўҳдадори муҳофизат аз он аст:

{إنا نحن نزلنا الذكر وإنا له لحافظون}

«Ба ростӣ, ки мо худ Қуръонро нозил кардем ва ҳатман, худ низ [аз ҳар гуна табдилу таҳрифе] ниғаҳбонаш ҳастем». Пас, дар он ҳеч касе тоқату тавоноии тағйиру табдилро надорад, дар он ботил пуштибону ниғаҳбон надорад ва аз аҳқому ҳудуд ва фароизи он чизе кам нахоҳад шуд. Пас, лафзу маъноҳои он ҳамагӣ маҳфузанд, ҳамон гуна ки Аллоҳи мутаол мефармояд :

{وإنه لكتاب عزيز لا يأتيه الباطل من بين يديه ولا من خلفه}

«Ин [каломи илоҳӣ] китобе аст шикастнопазир. Сухани ботил аз пешу пас ба он роҳ намеёбад». Ва замоне ки Аллоҳ таоло ниғаҳдорӣ аз китобашонро ба худашон супурд, фармуд :

{بما استحفظوا من كتاب الله}

«Посдорӣ аз китоби Аллоҳ таоло [ва ҷилавгирӣ аз таҳрифи Таврот] ба онон супурда шуда буд». Ин гуна буд, ки табдил ва таҳриф вориди он гашт.

Ва осмон дарвозаи ваҳй ба сӯи замин аст. Аллоҳи

мутаол онро бо фариштагон ва шиҳобсангҳо аз шарри шаётин ва гӯш фаро додани онҳо ба каломи илоҳӣ маҳфуз нигоҳ доштааст:

{إِنَّا زَيْنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِزِينَةِ الْكَوَاكِبِ وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ}

«Ба ростӣ, ки Мо осмони дунёро бо зевари ситорагон орошем. Ва онро аз [дастрасии] ҳар шайтони саркаш ҳифз кардем».

Банда аз муҳофизату ниғаҳбонии Аллоҳ бениёз нест. Расули Худо (с) субҳгоҳу шомгоҳ дуое ҷомеъу фарогирро, ки дарбаргирандаи аркони ҳифзи илоҳӣ мешавандро мехонад:

«اللَّهُمَّ احْفَظْنِي مِنْ بَيْنِ يَدَيْ، وَمِنْ خَلْفِي، وَعَنْ يَمِينِي، وَعَنْ شِمَالِي،
وَمِنْ فَوْقِي، وَأَعُوذُ بِعَظْمَتِكَ أَنْ أُغْتَالَ مِنْ تَحْتِي»

«Парвардигоро! Маро аз пеши рӯям, пушти сарам, аз самти росту чапам ва аз болои сарам маҳфуз бидор ва ман паноҳ мебарам ба азамату бузургии Ту, то ин ки аз зери пойҳоям мавриди ҳуҷум қарор нагирам».
(Ривояти Абӯдовуд)

Яъне: Маро аз шарри чинҳо, одамҳо, ҳашарот ва аз шарри Иблис, ки мегӯяд :

{ثُمَّ لَا يَأْتِيَهُمْ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ}

«Сипас бар онон, аз рӯбарӯ ва аз пушти сар ва аз тарафи росту чапашон, дармеоям», маҳфуз бидор, маро аз азобе, ки нозил хоҳад шуд ва аз балъидани замин ва ҳар гуна азобу ҳалоккунандагон эмин нигоҳ дор.

Ва банда ҳангоми хоб дар маърази азияту озори чинҳо ва ғайра қарор дорад ва ҳар кас Ояталкурсиро

ҳангоми хоб рафтан бихонад, то бедор шуданаш аз ҷониби Худо барои ӯ ниғаҳбоне гумошта мешаваду Шайтон ба ӯ наздик нахоҳад шуд, то ин ки субҳ кунад (шавад). (Ривояти Бухорӣ)

Банда баъд аз бедор шудан ҳам аз ҳифозати Аллоҳ бениёз нест. Расули акрам (с) мефармояд:

«إِذَا أَوَى أَحَدُكُمْ إِلَى فِرَاشِهِ فَلْيَقُلْ: سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ رَبِّي، بِكَ وَضَعْتُ جَنْبِي، وَبِكَ أَرْفَعُهُ، إِنْ أَمْسَكْتَ نَفْسِي فَاغْفِرْ لَهَا، وَإِنْ أَرْسَلْتَهَا - أَي: رَدَدْتَ إِلَيَّ رُوحِي - فَاحْفَظْهَا بِمَا تَحْفَظُ بِهِ عِبَادَكَ الصَّالِحِينَ»

«Ҳар гоҳ яке аз шумо хост,ки ба бистару ҷойгоҳи хоб равад,пас, бигӯяд: «Парвардигоро! Туро аз нотаваониҳо ва ношоистагиҳо поку муназзах медонам, ба номи Ту паҳлӯямро бар замин гузоштам ва бо кӯмаки Ту онро баланд мекунам. Агар ҷони маро гирифтӣ, онро биёмурз ва бар он раҳм намо. Ва агар ҷонамро ба баданам баргардон, онро бо онҷӣ бандагони некӯкоратро ҳифозат менамоӣ, ҳифз кун». (Муттафақун алайҳ)

Ва ҳар кас худуди илоҳиро ҳамон гуна ки ӯ амр кардааст,ҳифз кунад, яъне амру фармонҳои илоҳиро бо ихлоси ният ва ба беҳтарин шакл анҷом бидиҳад, ӯро вориди биҳишт хоҳад кард,

{ هذا ما توعدون لكل أواب حفيظ }

«[Ба онон гуфта мешавад:] «Ин ҳамон подошест, ки ба шумо ваъда дода мешуд, ки барои ҳар тавбакоре аст, ки [ба сӯи Парвардигораш бозмегардад ва] пойбанд [ба паймону аҳкоми илоҳӣ] аст»

Ва баъд эй мусулмонон :

Аллоҳ бузургу боазамат аст ва ин коинотро бо вучуди вусъату бузургияш бо ҳамроҳи ҳамаи мавҷудоти дохили он, ҳифз намудааст ва нафс бар ин саришта шудааст, ки ҳар кас аз ӯ ниғаҳдорӣ намуда, муҳофизӣ ӯ бошад ро дӯст бидорад, пас, Аллоҳ туро дар ҳар замону маконе муҳофизат мекунад. Аз ин рӯ, Ӯ шоистатар аст, то дӯст дошта шаваду аз Ӯ пайравӣ гардад ва ҳар кас ин шууру даркро дошта бошад, ки Аллоҳи мутаол аъмоли ӯро сабт мекунад, ин дарку шинохт ногузиру беихтиёр ӯро водор ба муроқибату огоҳӣ аз аъмоли худ менамояд.

Ва ҳар кас ба ин яқину бовар расид, ки Аллоҳ ба танҳой ниғаҳбони ҳама чиз аст ва ин ки ҳифозату ниғаҳдории Ӯ аз ашё беҳтар аз ҳифозати бандагон аз онҳост, пас, дар ҳифзи дин, мол ва аҳлу фарзандони худ бар Ӯ таваккал мекунад ва бузургтарин сабабе, ки банда онро барои ҳифзи нафсу чонош ихтиёр мекунад, тавҳиди Аллоҳ ва фармонбардорӣ аз Ӯст ва Аллоҳ таоло агар чизе ба Ӯ супурда шавад, аз он муҳофизат мекунад.

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم
{وربك على كل شيء حفيظ}

«Ва Парвардигорат бар ҳар чизе ниғаҳбон аст»

Аллоҳи мутаол ба ману шумо дар ин Қуръони азимушшаънбаракат иноят намояд.

Хутбаи дуюм

Ҳамду сано мегӯям Аллохро бар эҳсону хубихояш ва Ёро барои тавфиқу иноятҳояш шукргузорӣ менамоям барои арҷ ниҳодан ба мақоми волеяш шаҳодату гувоҳӣ медиҳам, ки ҳеч маъбудӣ барҳаққе ба ҷуз Аллоҳи мутаол вучуд надорад ва гувоҳӣ медиҳам, ки Муҳаммад банда ва фиристодаи Ёст, дуруду саломи бекарони Аллоҳ бар ӯ ва хонадону асҳоби киромаш бод.

Эй мусулмонон:

Ҳар кас бидонад, ки Аллоҳ ниғаҳдорандаи ҳама чиз буда, бар ҳар коре қодиру тавоност, ба сӯи ғайр аз Ё нахоҳад рафт, балки ба яқину дурустӣ мефаҳмад, ки муҳофизату ниғаҳдорӣ дар дасти Ёст. Бешубҳа, баъзан сабабу василаҳо [барои раҳой аз саҳтиҳо, бемориҳо ва ғайра] вобаста ба шароит гуногун мешаванд [яъне роҳи ҳалли мушкилоти ҳама яксон нест], вале дар ҳама ҳолат, паноҳ бурдан ба Аллоҳ барои ҳифозату ниғаҳдории саломатӣ аз озордиҳандагон ва начот аз ҳалоккунандагон, минҷумлаи нишонаҳои имону боварии дурусту беолоиши банда аст.

خطبة الجمعة

هـ ١٤٤٣/٠٨/٠١

م 04/03/2022

فضيلة الشيخ الدكتور

د. عبد المحسن محمد الفيصل

إمام وخطيب المسجد النبوي الشريف

بعنوان

الحفيظ سبحانه

مترجمة باللغة الطاجيكية

a-alqasim.com

FawaidAlQasim